

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 542/2021-65

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **ŽHS, a. s.**, Priemyselná 12, Žiar nad Hronom, IČO 36 003 174, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Juraj Seitz s. r. o., Moyzesova 36, Košice, IČO 47 157 437, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Juraj Seitz, proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12 Cb 24/2014 zo 16. marca 2018, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 127/2018 z 19. decembra 2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 78/2020 z 29. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Enviromentálny fond (ďalej len „žalobca“) sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal, aby súd zaviazal sťažovateľku na zaplatenie sumy 497 908,78 eur s príslušenstvom z titulu ručiteľského záväzku vyplývajúceho z vyhlásenia sťažovateľky, ktorým prevzala ručenie na zaplatenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o poskytnutí podpory formou úveru z Enviromentálneho fondu (ďalej aj „zmluva“) uzatvorenej so spoločnosťou [REDACTED]

3. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) vydal 12. decembra 2014 platobný rozkaz č. k. 16 Rob 649/2014, ktorým zaviazal sťažovateľku na zaplatenie sumy 497 908,78 eur s príslušenstvom, proti ktorému podala odpor.

4. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2 R 9/2012 z 25. januára 2013 bola povolená reštrukturalizácia spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Žalobca svoju pohľadávku voči tejto spoločnosti predstavujúcu nevrátenú časť poskytnutej podpory do reštrukturalizácie neprihlásil. Reštrukturalizačný plán bol 11. septembra 2013 prijatý schvaľovacou schôdzou a 9. októbra 2013 bolo v Obchodnom vestníku uverejnené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2 R 9/2012 z 3. októbra 2013, ktorým bol potvrdený reštrukturalizačný plán spoločnosti [REDAKOVANÉ], a ukončená reštrukturalizácia.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 12 Cb 24/2014 zo 16. marca 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 497 907,78 eur s príslušenstvom a jej návrh na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 41 Cob 127/2018 z 19. decembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) v odvolacom konaní v napadnutej časti potvrdil rozsudok okresného súdu. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 2 Obdo 78/2020 z 29. apríla 2021 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) dovolanie sťažovateľky zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka považuje závery uvedené v rozsudku najvyššieho súdu za zjavne nedôvodné a arbitrárne, pretože priznal právnu ochranu žalobcovi, ktorý svoje právo zanedbal, čím stratil jeho ochranu. Skutočnosť, že žalobca nepostupoval podľa príslušných právnych predpisov a z dôvodov na vlastnej strane opomenul uplatnenie svojej pohľadávky v rámci reštrukturalizačného konania, nemôže byť vykladaná na ťarchu sťažovateľky.

7. Sťažovateľka uviedla, že žalobca sa proti nej domáha splnenia ručiteľského záväzku. Medzi podmienky, ktoré v prípade ručenia musia byť kumulatívne splnené, patria: a) existencia ručiteľského záväzku, b) splatnosť ručiteľského záväzku a c) súdna vymáhateľnosť ručiteľského záväzku. Pokiaľ čo i len jedna z už uvedených podmienok nie je splnená, nemožno v súdnom konaní právo na plnenie ručiteľského záväzku žalobcovi priznať. Tieto podmienky neboli v prípade sťažovateľky splnené. Pohľadávka žalobcu sa do dnešného dňa nestala splatnou, napriek uvedenému konajúce všeobecné súdy podanej žalobe vyhovel. Na rozdiel od konkurzu, ktorého vyhlásenie na majetok dlžníka má za následok splatnosť všetkých záväzkov dlžníka, pri povolení reštrukturalizácie takýto následok nenastáva. Povolením reštrukturalizácie sa splatnosť prihlásených pohľadávok len mení tak, ako to je uvedené v schválenom reštrukturalizačnom pláne. Sťažovateľka namietala, že neprihlásením pohľadávky žalobcu do reštrukturalizácie spoločnosti [REDAKOVANÉ], sa z jeho pohľadávky stala naturálna obligácia, ktorá nemá žiadnu dobu splatnosti. Pokiaľ pohľadávka nemá určenú dobu splatnosti, nemôže byť dlžník v omeškaní s jej úhradou, a teda nie je možné túto pohľadávku vymáhať od ručiteľa, t. j. od sťažovateľky. Pohľadávka žalobcu tak nezanikla, len sa stala nevymáhateľnou.

Spoločnosť [REDAKOVANÉ], a. s., tak môže svoj záväzok voči žalobcovi splniť dobrovoľne, nemôže však byť vymáhaný súdne. Od sťažovateľky ako ručiteľa je možné vymáhať len pohľadávku, ktorá je splatná v zmysle vyhlásenia, ktorým prevzala ručenie.

8. Neprihlásenie pohľadávky žalobcu do reštrukturalizácie, ale jej uplatnenie priamo proti ručiteľovi je podľa sťažovateľky konaním zneužívajúcim výkon práva, ktorému súd nemá poskytnúť ochranu. Žalobca namietal, že splatnosť jeho pohľadávky nastala odstúpením od zmluvy o poskytnutí podpory formou úveru z Enviromentálneho fondu. Spoločnosti [REDAKOVANÉ], a. s., boli zo strany žalobcu doručené celkom tri odstúpenia od predmetnej zmluvy (uskutočnené až po ukončení reštrukturalizácie), ktoré táto spoločnosť považovala za neplatné a právne neúčinné. Ku dňu doručenia posledného odstúpenia nebola spoločnosť [REDAKOVANÉ], v omeškaní, pretože jednotlivé splátky úveru, ktoré sa nestali splatnými ku dňu povolenia reštrukturalizácie, sa nestali splatnými ani do doručenia posledného odstúpenia od zmluvy, keď pohľadávka žalobcu už bola naturálnou obligáciou bez lehoty splatnosti. Otázku splatnosti uplatnenej pohľadávky považovali konajúce súdy za irelevantnú.

9. Podľa názoru sťažovateľky ak by aj bola spoločnosť [REDAKOVANÉ], pred začatím reštrukturalizácie v omeškaní, momentom začatia reštrukturalizačného konania možnosť žalobcu odstúpiť od zmluvy zanikla. Podľa sťažovateľky je posúdenie platnosti odstúpenia od zmluvy podstatné, pretože má vplyv na určenie sumy, ktorú má sťažovateľka zaplatiť. Odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcu považuje sťažovateľka za účelové a v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, teda ide o zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu.

10. Sťažovateľka poukázala aj na (ne)existenciu ručiteľského záväzku, na ktorú má vplyv reštrukturalizačné konanie. Sťažovateľka zastáva názor, že spravodlivý a logický je právny záver o zániku ručiteľského záväzku v dôsledku jeho neprihlásenia do reštrukturalizácie spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Za právne neutržateľný a rozporný s logikou aj požiadavkou spravodlivosti považuje sťažovateľka stav, keď by veritelia, ktorí svoje zabezpečovacie práva do reštrukturalizácie riadne prihlásili, boli znevýhodnení oproti žalobcovi, ktorý svoju pohľadávku neprihlásil. Uplatňovanie § 311 ods. 1 Obchodného zákonníka na prípad sťažovateľky konajúcimi súdmi je podľa sťažovateľky nesprávne. Najvyšší súd ani odvolací súd sa s uvedenou argumentáciou sťažovateľky nevysporiadali, čím sa ich rozhodnutia stali nedostatočne odôvodnenými. Zodpovedanie otázky existencie ručiteľského záväzku má podľa sťažovateľky rozhodujúci význam, avšak najvyšší súd jej jasnú odpoveď na túto otázku neposkytol, čím porušil právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces.

11. Sťažovateľka ďalej poukázala na akcesorickú povahu ručiteľského záväzku, z ktorej vyplýva, že existencia ručiteľského záväzku, keď zabezpečovaná pohľadávka zanikla, je zásadne nemysliteľná a výnimky môže výslovne stanoviť iba zákon, nemožno ich interpretáciou rozširovať na ďalšie prípady.

12. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sťažovateľkou vymedzené otázky smerujúce k splatnosti a vymáhateľnosti ručiteľského záväzku sú úzko viazané na skutkový stav danej veci, avšak dovolací súd je viazaný skutkovým stavom podľa § 442 CSP a preskúmvanie jeho správnosti alebo nesprávnosti v dovolacom konaní je vylúčené. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že podľa jej názoru ide o právne posúdenie, keďže je okrem iného nevyhnutné ustáliť, že vznikom naturálnej obligácie nemohlo dôjsť k splatnosti pohľadávky.

Tvrdením, že ide o skutkové tvrdenia, ktoré nie je najvyšší súd oprávnený posudzovať, tak podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd sa zamerlal výlučne na jednu otázku, ako to uvádza v bode 61 odôvodnenia svojho rozhodnutia.

13. Zo všetkých skutočností podľa sťažovateľky nepochybne vyplýva, že všetky konajúce všeobecné súdy posúdili príslušné právne normy ústavne nekonformným spôsobom, keď okrem iného neposúdili všetky relevantné právne námietky sťažovateľky a porušili jej právo na spravodlivý proces. Okresný súd a krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym zisteniam, ich rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Napadnutými rozhodnutiami bolo tiež porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu koncipované v čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože ich odôvodnenia neobsahujú základné obsahové náležitosti, ktoré sa kladú na riadne a zákonné rozhodnutie. Krajský súd pri svojej rozhodovacej činnosti nereflektoval zistený skutkový stav v nadväznosti na príslušné právne predpisy, rozhodol teda arbitrárne bez posúdenia alebo akéhokoľvek vyrovnania sa s konkrétnymi špecifikami konania napriek skutočnosti, že tieto nedostatky boli v konaniach, ktoré predchádzali vydaniu rozsudku krajského súdu, ako i rozsudku okresného súdu, opakovane sťažovateľkou deklarované. Napokon najvyšší súd protiústavné konanie okresného súdu a krajského súdu potvrdil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu v konaní o zaplatenie sumy 497 908,78 eur s príslušenstvom, ktorú si žalobca uplatnil proti sťažovateľke z titulu ručiteľského záväzku, ktorý zabezpečoval pohľadávku žalobcu vyplývajúcu zo zmluvy o poskytnutí podpory formou úveru uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ], po ukončení jej reštrukturalizácie.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

16. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu a im predchádzajúcim postupom, ústavný súd uvádza, že ich preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

17. Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu mala sťažovateľka možnosť proti predmetnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok, čo aj urobila, v dôsledku čoho krajský súd rozsudok a postup okresného súdu preskúmal. Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktoré sťažovateľka tiež využila, a jej námietky obdobné námietkam uplatneným v ústavnej sťažnosti preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, keď po meritórnom prieskume uplatnených dovolacích dôvodov dovolanie sťažovateľky zamietol.

18. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, ako aj proti rozsudku krajského súdu a im predchádzajúcim postupom odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu:

19. Ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

20. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

21. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd [čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01)].

22. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

23. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne

a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

24. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, pričom uplatnila dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

27. V časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP došiel najvyšší súd k záveru, že konanie pred krajským súdom nebolo poznačené sťažovateľkou tvrdou vadou zmätočnosti (body 51 až 56). Dovolací súd posúdil rozsudok krajského súdu ako rozhodnutie spĺňajúce parametre zákonného odôvodnenia, v ktorom odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov uvedených v rozsudku okresného súdu vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov, poukazujúc na § 155 ods. 2, 4 zákona 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), z ktorého nemožno vyvodiť iný výklad ako ten, že účinky reštrukturalizácie sa nevzťahujú na záložcu, čo súčasne vylučuje, aby sa veriteľ nemohol domáhať uspokojenia svojej pohľadávky voči spoludlžníkom alebo ručiteľom. Procesný postup oboch súdov nižšej inštancie vyhodnotil najvyšší súd ako zákonný. Pokiaľ sťažovateľka namietala nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu, dovolací súd tiež poukázal (bod 57) na stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu R 2/2016, z ktorého vyplýva, že uvedené zakladá len tzv. inú vadu konania. Ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že predmetný právny záver najvyššieho súdu bol aktuálnou judikatúrou ústavného súdu viackrát prekonaný (pozri uznesenia sp. zn. IV. ÚS 314/2020, IV. ÚS 105/2021, IV. ÚS 388/2021). Uvedené nič nemení na tom, že s výnimkou tejto všeobecnej charakteristiky vady konania podľa § 420 písm. f) CSP v posudzovanom prípade došiel ústavný súd k záveru o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k posúdeniu dovolania sťažovateľky odôvodneného podľa § 420 písm. f) CSP, keďže nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu, ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch.

28. Prípustnosť dovolania sťažovateľka tiež vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Najvyšší súd ako zásadnú a kľúčovú právnu otázku v tejto právnej veci považoval to, či „*potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom spôsobuje zánik tých pohľadávok, ktoré si veritelia neprihlásili riadne a včas s akcentom na záväzok, ktorý je zabezpečený ručením.*“.

29. Úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či právny názor vo vzťahu k posúdeniu predmetnej právnej otázky bol najvyšším súdom aplikovaný ústavne akceptovateľným spôsobom, najmä či svoje rozhodnutie v tejto časti dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

30. Dovolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 61 až 76) poskytol sťažovateľke dostatočnú odpoveď na nastolenú právnu otázku, jeho rozhodnutie nemožno považovať za neodôvodnené, svojvoľné či arbitrárne. Najvyšší súd rozsudok krajského súdu meritórne preskúmal, pričom dospel k záveru, že odvolací súd správne posúdil právnu otázku podstatnú pre rozhodnutie vo veci, a preto dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné zamietol. Predovšetkým konštatoval, že reštrukturalizačným plánom nemôžu byť dotknuté práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči spoludlžníkom a ručiteľom dlžníka. Dovolací súd považuje pohľadávky neprihlásené v reštrukturalizácii voči dlžníkovi síce za súdne nevyhmáateľné (naturálne obligácie), tieto však reštrukturalizáciou nezanikli. Uvedenú argumentáciu najvyšší súd podporil aj poukazom na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 604/2013 zo 7. marca 2014. Najvyšší súd tiež poukázal na skutočnosť, že ručenie je upravené v Občianskom zákonníku, nie je zahrnuté ako zabezpečovacie právo v zákone o konkurze a reštrukturalizácii. Zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu síce zaniká právo veriteľa vymáhať pohľadávku voči dlžníkovi, ale samotná pohľadávka nezaniká, a preto zostávajú reštrukturalizáciou nedotknuté práva veriteľov domáhať sa uspokojenia ich pôvodných pohľadávok voči ručiteľom dlžníka. Uvedené vyplýva z § 155 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a jednak zo samotného zmyslu ručenia, čo nemožno považovať za výkon práva odporujúci dobrým mravom. Najvyšší súd v závere konštatoval, že „*Potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom nespôsobuje zánik vymáateľnosti tých pohľadávok, ktoré si veritelia neprihlásili riadne a včas s akcentom na záväzok, ktorý je zabezpečený ručením.*“. Pokiaľ ide o posúdenie sťažovateľkou nastolenej otázky samotnej splatnosti pohľadávky po ukončení reštrukturalizačného konania dlžníka a posúdenie účinkov opakovaného odstupovania od zmluvy žalobcom, najvyšší súd síce k uvedeným námietkam sťažovateľky nezaujal konkrétne stanovisko, avšak vzhľadom na rozhodnutia súdov nižšej inštancie, v ktorých boli tieto otázky jednoznačne vyriešené (bod 30 rozsudku krajského súdu, body 19 a 20 rozsudku okresného súdu), nepovažoval ústavný súd tento nedostatok za dosahujúci ústavnoprávny rozmer, najmä za situácie, keď najvyšší súd dospel k záveru o správnosti a zákonnosti rozhodnutia napadnutého dovolaním.

31. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov je zrejmé, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje námietky, ktoré už uplatnila v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu, resp. v dovolaní podanom proti rozsudku krajského súdu. Zároveň z odôvodnení napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že tieto sa námietkami sťažovateľky zaoberali a obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, ktoré nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú

z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

32. Právne závery najvyššieho súdu k formulovanej právnej otázke sú plne legitímne a opodstatnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94 II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

33. Ústavný súd dodáva, že vzal do úvahy aj skutočnosť, že z hľadiska jadra sporu je v hre pohľadávka žalobcu (veriteľa) zabezpečená ručením. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii rieši platobnú neschopnosť, resp. predĺženosť dlžníka, a teda upravuje postup uspokojovania pohľadávok veriteľov smerujúcich proti dlžníkovi. Pokiaľ by sa pripustil názor sťažovateľky o zániku jej ručiteľského záväzku z dôvodu neprihlásenia pohľadávky zabezpečenej ručením do reštrukturalizácie dlžníka, došlo by k popretiu samotnej podstaty a zmyslu ručenia ako zabezpečovacieho prostriedku úhrady záväzkov, ktoré by potom samo osebe nemalo zmysel.

34. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu